

..

A Fővárosi Ítéltábla a VI-VII-VIII. rendű felperes jogi képviselőjének neve, címe) által képviselt VI. rendű felperes neve, címe) VI. rendű, VII. rendű felperes neve, címe) VII. rendű és VIII. rendű felperes neve, címe VIII. rendű felperesnek – a alperes jogi képviselőjének neve, címe ügyvéd) által képviselt alperes neve, címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2020. november 11. napján meghozott 64.P.20987/2020/14. számú ítélete ellen a VI-VIII. rendű felperesek részéről 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és megállapítja, hogy a VI-VIII. rendű felperes és az alperes között 2008. augusztus 4. napján létrejött 2257548 számú kölcsönszerződésnek az árfolyamkockázatot korlátlanul a VI-VIII. rendű felperesekre terhelő rendelkezései tisztességtelenek, ezért a kölcsönszerződés érvénytelen.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségről szóló rendelkezését mellőzi.

A VI-VIII. rendű felperesek mint egyetemleges jogosultak másodfokú perköltségét 400.000 (négysszázezer) forintban, az alperesét 508.000 (ötszáznyolcezer) forintban állapítja meg.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság az I-V. rendű felperesek vonatkozásában a pert megszüntette. A VI-VIII. rendű felperesek módosított keresetükben kérték annak megállapítását, hogy az alperessel 2008. augusztus 4. napján megkötött, svájci frank alapú, jelzáloggal biztosított kölcsönszerződésükben az árfolyamkockázatot az adósokra terhelő, illetve egyéb szerződési feltételek tisztességtelenek az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 209/A. § (2) bekezdése alapján. Hivatkoztak továbbá arra, hogy a szerződés az 1996. évi CXII. törvény (rHpt.) 213. § (1) bekezdés b), c) és e) pontja alapján semmis. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérték a szerződés érvényessé nyilvánítását azzal, hogy az újraszámított tőketartozásuk 23.358.552

forint, amelyet havi 227.831 forint összegű törlesztőrészlet teljesítésével fizetnek meg 2028. szeptember 15. napjáig 5,42%-os ügyleti kamat mellett.

[2] Az alperes kérte a VI-VIII. rendű felperesek keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalásukat.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével a VI-VIII. rendű felperesek keresetét elutasította. Indokolásában megállapította, hogy a szerződés tartalmazza a rHpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjának megfelelően a százalékban kifejezett teljes hiteldíj-mutatót (THM) és a THM számításánál figyelembe nem vett egyéb költségeket is. Utalt továbbá arra, hogy a rHpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában előírtaknak megfelel a kölcsönszerződés, ha a törlesztő részletek összege kiszámítható, és ehhez a szerződés rögzíti a szükséges adatokat és számítási módot.

Az elsőfokú bíróság az árfolyamkockázat viselésével kapcsolatos szerződési feltétel tisztességtelensége körében az alperes által nyújtott tájékoztatót a 6/2013. és 2/2014. számú PJE határozatokban írt szempontok alapján vizsgálta. Megállapította, hogy a kölcsönszerződés mellékletét képező tájékoztató világosan és érthetően tartalmazza az árfolyamváltozás lehetőségét és annak a törlesztőrészletekre gyakorolt hatását. Abból egyértelműen felismerhető az is, hogy az árfolyam felső határ nélkül változhat, és hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül a fogyasztót terheli. Az alperes kitért a piaci változásokra és utalt arra, hogy a kockázat realizálódása a felektől független tényezőkön múlik. Az alperes kifejezetten felhívta a felperesek figyelmét arra, hogy a kedvezőtlen árfolyamváltozás a felpereseknek előre nem látható és előre ki nem számítható többletköltséget okozhat. A tájékoztatás a gazdasági átláthatóságnak is eleget tett. A felpereseknek mint általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztóknak észlelniük kellett, hogy a választott termék árfolyamkockázatot hordoz. Az alperes a rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdése szerint nyújtott tájékoztatása nem csak alaki és nyelvtani szempontból, hanem tartalmi vonatkozásban is érthető volt, annak alapján a felpereseknek nem csupán azt kellett felismerni, hogy a devizaárfolyam emelkedhet vagy csökkenhet, hanem érzékelhették a feltételeknek a pénzügyi kötelezettségeikre gyakorolt esetlegesen jelentős gazdasági következményeit is. Az alperes a kockázatteltérítésre vonatkozó kötelezettségeit teljesítette. Az Európai Unió Bírósága (EUB) C-227/17. számú ítélete alapján a deviza alapú kölcsönszerződés abban az esetben is világos és érthető, ha nem tartalmaz ugyan kifejezett figyelmeztetést arra, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, de a fogyasztó a tájékoztatás alapján értékelni tudja az árfolyamkockázatnak a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt esetlegesen jelentős gazdasági következményeit is. A korlátlan kockázatviselésre vonatkozó kikötés tehát csak akkor tisztességtelen, ha a fogyasztó nem kapta meg a megfelelő, világos és érthető tájékoztatást ahhoz, hogy fel tudja mérni az ügyletben rejlő kockázatokat. A perbeli tájékoztató a korlátlan kifejezést nem tartalmazza, de az előre nem látható és előre ki nem számítható megfogalmazás egyértelműen utal a korlátlanságra. Az elsőfokú bíróság vizsgálta továbbá a felperesek által támadott egyéb szerződési feltételeket, és megállapította, hogy azok tisztességtelensége a rPtk. 209. § (6) alapján nem állapítható meg, mivel azok a vonatkozó jogszabályi előírásoknak megfelelnek.

Az elsőfokú bíróság az alperest illető perköltségről az 1952. évi III. törvény (rPp.) 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján határozott.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a VI-VIII. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérték az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezéseinek megváltoztatását, és annak megállapítását, hogy a felek között létrejött szerződés érvénytelen. Másodlagosan kérték az elsőfokú bíróság ítéletének iratellenesség és megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását. Kérték továbbá az alperes perköltségben való marasztalását. Előadták, hogy a szerződés a rHpt. 213. § (1) bekezdés a) pontja alapján semmis, mivel nem tartalmazza a rPtk. 523. § (1) bekezdésének megfelelően a szerződés tárgyát, azaz a kölcsön összegének pontos meghatározását. Az esedékes törlesztőrészlet összegét csak az értesítő levél tartalmazza, a devizában meghatározott kölcsönösszeg, illetve törlesztőrészlet összege a szerződés alapján nem számítható ki. A szerződés a rHpt. 213. § (1) bekezdés b) pontja alapján is semmis, mivel a THM mértékének meghatározására a szerződéskötés időpontjában érvényes árfolyam alapján került sor, és annak mértéke nem következik a szerződés adataiból. A szerződés semmissége a rHpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja szerint is fennáll, ugyanis amennyiben a kölcsönösszeg nincs meghatározva, akkor a törlesztőrészletek összegét sem lehet meghatározni.

Az elsőfokú bíróság az árfolyamkockázattal kapcsolatos alperesi tájékoztatás vizsgálata során téves következtetéseket vont le. A 93/13/EGK irányelv szabályait értelmező C-51/17. és C-186/16. számú EUB ítélet indokolásában kifejtett követelmények nem ronthatók le a 6/2013. és 2/2016. számú PJE határozat alapján. Az alperes a kockázatfeltárási kötelezettségének nem tett eleget, a kockázatfeltárási tájékoztatás nem tartalmazza azt, hogy a kockázatvállalásnak nincs felső határa, hogy a kölcsön visszafizetése a fogyasztó számára gazdaságilag nehezen kezelhetővé válhat, hogy melyek a deviza elszámolású kölcsönnek a fogyasztó pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt gazdasági hatásai, és mi annak a mechanizmusnak a konkrét működése, amelynek alapján az átlagos ismeretekkel rendelkező fogyasztó világos és egyértelmű adatokhoz jut annak érdekében, hogy fel tudja ismerni a konstrukció reá háruló következményeit. Az alperes professzionális működése okán tisztában volt azzal, hogy a kamatparitás közgazdasági törvényszerűségéből következően a deviza elszámolású kölcsön hosszabb távon nem lehet olcsóbb, mint a forint alapú kölcsön, mert az árfolyamváltozás hosszabb távon szükségszerűen semlegesíti a kamatelőnyt. A kamatparitás alapján a svájci frank várható árfolyama határidős képlet segítségével előre kiszámítható, így a szerződés megkötésekor előre tervezhető volt. Az alperes ezeket a folyamatokat előre látta, a hatásukkal tisztában volt, ezért az EUB C-186/16. számú ítéletében foglalt kritériumok alapján be kellett volna mutatnia a felperesek számára e törvényszerűségeket. Az alperes által adott tájékoztató anyag csak általánosságokat tartalmaz, a tényleges kockázatokról hallgat, a többletköltségekről a tapasztalatokat figyelmen kívül hagyva kizárólag feltételes módon tesz említést. A tájékoztató nem hívja fel a figyelmet a kölcsönrel összefüggő jelentős kockázatokra, így a forint leértékelődésének és a külföldi kamatlábak emelkedésének a törlesztőrészletekre gyakorolt hatására.

[5] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, annak helyes indokaira tekintettel, illetve kérte a VI-VIII. rendű felperesek kötelezését a másodfokú perköltségének megfizetésére. Kiemelte, hogy az árfolyamkockázatról a felperesek még a szerződéskötést megelőzően tájékoztatást kaptak, amelyet megismerve vállalták a kölcsön felvételét, tehát a szerződés megkötéséről az

árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás mérlegelését követően hoztak döntést. A kockázatteltáró nyilatkozat önmagában is alkalmas volt arra, hogy annak alapján a felperesek felmérjék szerződésből eredő kockázatot és annak veszélyét, ezen túlmenően a szerződésben foglalt svájci frank klauzula is részletes tájékoztatást ad az árfolyamkockázatról. Az alperes tehát megadta a felpereseknek a szükséges és elégséges mértékű tájékoztatást a szerződés deviza-alapúságáról és az abban rejlő kockázatokról, valamint arról, hogy az árfolyamváltozásból eredő kockázatot korlátozás nélkül a felperesek viselik és a rájuk nézve kedvezőtlen változásnak nincs felső határa. Az alperesi tájékoztató megfelelt a rHpt. 203. § (7) bekezdésében és 6/2013. számú PJE határozatban foglalt követelményeknek. A tájékoztatás alapján a felperesek alappal nem gondolhatták, hogy az árfolyamkockázat nem valós vagy az csak korlátozott mértékben terhelne őket. A tájékoztatás megfelel az EUB C-186/16 és C-51/17. számú ítéletében foglaltaknak, mert konkrétan rögzíti, hogy a kedvezőtlen árfolyamváltozás az adósságot terhelő pénzügyi kötelezettséget akár jelentős mértékben is megnövelheti. Az irányelv 4. cikke és a kapcsolódó EUB gyakorlata alapján a tisztességtelenség vonatkozásában kétféle vizsgálat szükséges, elsőként azt kell vizsgálni, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződéses rendelkezések világosak és érthetőek-e, és amennyiben arra kell következtetni, hogy e feltételek nem világosak és nem érthetőek, úgy meg kell vizsgálni, hogy a szerződéses rendelkezések tisztességtelenek-e. A perbeli tájékoztató alapján egy átlagosan figyelmes és körültekintő fogyasztó számára érthetőnek és világosnak kellett lennie, hogy az árfolyam folyamatosan változhat, amely jelentős kockázatot hordoz magában. A tájékoztatóban nincs utalás arra, hogy egy meghatározott mérték feletti árfolyamváltozás esetén a felpereseknek nem kellene viselniük az árfolyamkockázatot. A szavak általánosan elfogadott jelentése alapján a tájékoztatóból egy átlagosan figyelmes és körültekintő fogyasztó számára kitűnik, hogy a kockázattelviselésnek nincs felső határa. Az alperesi tájékoztatás tehát az érthetőség és az átláthatóság követelményének maradéktalanul megfelel. A tájékoztató az EUB C-51/17. számú ítéletében foglaltaknak megfelelően nem korlátozódik csupán az alaki és nyelvtani érthetőségre, hanem kiterjed arra is, hogy a forint leértékelődése a törlesztőrészek növekedésével jár. A tájékoztató alapján felismerhető, hogy a kedvezőtlen árfolyamváltozás gazdasági következménye az, hogy növeli a fogyasztó szerződésből eredő fizetési kötelezettségeit, mivel a törlesztőrészlet és a tőketartozás forintban kifejezett összegét növeli. A tájékoztató eleget tesz az EUB C-96/14. számú ítéletében foglaltaknak, mert annak alapján az árfolyamváltozás mechanizmusa is érthető. Az alperes álláspontja szerint az árfolyamkockázattal kapcsolatos szerződési feltételekről akkor sem lenne megállapítható, hogy jelentős egyenlőtlenséget okoztak volna a felperesek terhére, ha azok nem lennének világosak és érthetőek. Köztudomású tény ugyanis, hogy az eddigi törlesztőrészek alapján a devizahitelek jobban jártak a forintbiteleknel, egy átlagos deviza alapú hitel jobb döntésnek bizonyult, mint egy átlagos forint hitel. A szerződéskötéskor az árfolyamkockázatot a kedvezőbb kamatmérték ellensúlyozta, tehát a felek között nem állt fenn egyensúlyhiány. A Kúria konzultatív testületének 2018. október 10. napján készült emlékeztetője alapján 6/2013. és 2/2014. számú PJE határozatokkal összhangban az árfolyamkockázat fennállása és annak a fogyasztó általi viselése a deviza alapú kölcsönszerződés jellegadó sajátossága, így az nem is minősülhet tisztességtelennek.

[6] Az ítéltábla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az egyes szerződési feltételek tisztességtelenségének megállapítása iránti irányuló kereseti kérelmeket elutasító rendelkezéseit, mert azok fellebbezés hiányában elsőfokon jogerőre emelkedtek [rPp. 228. § (4) bekezdés]. Az ítéltábla a felperesi fellebbezési kérelem korlátaira tekintettel a rHpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerinti érvénytelenségi okra alapított kereseti érveket sem érintette [rPp. 253. § (3) bekezdés].

[7] A felperesek fellebbezése a kereset jogalapja tekintetében alapos.

[8] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, – azt az ítéltábla is irányadónak tekintette döntése meghozatalakor – az ítéltábla a fellebbezett döntésével és annak jogi indokaival azonban csak a rHpt. 213. § (1) bekezdés b) és e) pontjára alapított kereseti kérelem elutasítása körében értett egyet.

[9] A felperesek a fellebbezésükben a szerződésnek a rHpt. 213. § (1) bekezdés a) pontja szerint érvénytelenségét is állították, ezt azonban az ítéltábla a rPp. 235. § (1) bekezdése alapján érdemben nem vizsgálhatta, mivel arra a felperesek az elsőfokú eljárásban nem hivatkoztak.

[10] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást arról, hogy a rHpt. 213. § (1) bekezdés b) és e) pontjára tekintettel a szerződés semmissége nem állapítható meg, mivel az a THM értékét és a törlesztőrészletek svájci frankban meghatározott összegét egyértelműen tartalmazza. Az ítéltábla utal az elsőfokú ítélet meghozatalát követően született 6/2021. PJE határozatra, amely szerint az rHpt. 213. § (1) bekezdés b) pontja szerinti semmisség csak akkor állapítható meg, ha a szerződés a THM összegét egyáltalán nem tartalmazza.

[11] Az elsőfokú bíróság ugyanakkor okszerűtlen jogi következtetéssel utasította el a teljes árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési feltétel tisztességtelenségének megállapítására és annak jogkövetkezménye levonására irányuló kereseti kérelmet.

[12] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy tisztességtelen kizárólag a 93/13/EGK irányelv (a továbbiakban: irányelv) 2. cikk a) pontja és 3. cikk (1) bekezdése szerinti, a Ptk. 209. § (1) bekezdésében meghatározott fogalmat kielégítő szerződési feltétel lehet, amely szerződésből eredő jogokat, illetve kötelezettségeket állapít meg, vagy legalábbis azok terjedelmét szűkíti vagy bővíti. A pusztán deklaratív feltételek, amelyek csupán megállapítják és megmagyarázzák a másik szerződési feltételből eredő jogot, illetve kötelezettséget, és annak jelentését, eleve nem minősülhetnek tisztességtelennek. Az árfolyamkockázatra vonatkozó külön íven szövegezett tájékoztatás ezért nem lehet tisztességtelen, hiszen elnevezésének megfelelően pusztán felhívja a figyelmet egy olyan kötelezettségre, amely a kölcsön folyósítására és a visszafizetésére vonatkozó szerződési feltételekből már önmagában is következik. A tájékoztató tartalmát ugyanakkor értékelni kell az árfolyamkockázat viselését a fogyasztóra terhelő feltételek átláthatósága körében.

[13] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki a 2/2014. PJE határozta alapján abból, hogy a deviza alapú kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot

korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a fűszolgáltatás körébe tartozó szerződéses kikötés, amelynek tisztességtelensége az irányelv 4. cikk (2) bekezdése, illetve a rPtk. 209. § (5) bekezdése alapján csak akkor vizsgálható, ha az nem világos és nem érthető.

[14] Az árfolyamkockázatra vonatkozó feltétel tisztességtelenségének vizsgálata során az irányelv rendelkezéseiből és az azt értelmező EUB ítélezési gyakorlatából, így mindenekelőtt a C-51/17., C-227/18., C-186/16., C-26/13. és a C-126/17. számú ítéletben írtakból kellett kiindulni.

[15] Az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás akkor tekinthető megfelelőnek, ha abból a fogyasztó számára kétséget kizáróan kiderül, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül őt terheli, a kedvezőtlen árfolyamváltozásnak nincs felső határa, továbbá hogy a forint árfolyamának súlyos leértékelődése, illetve a deviza kamatlábak emelkedése milyen hatást gyakorol a törlesztőrészek összegére és ezáltal a fogyasztó gazdasági helyzetére.

[16] A perbeli tájékoztatás utal ugyan arra, hogy a forint árfolyamának esetlegesen kedvezőtlen változása előre nem látható és előre nem kiszámítható többletköltséget okozhat, és hogy a kedvezőtlen piaci változások következményeiért a bank nem vállal felelősséget, az azonban nem derül ki világosan, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa. A tájékoztató alapján a felperesek alappal feltételezhették, hogy az árfolyamingadozás hosszabb távon kiegyensúlyozott képet mutat, miközben arra nézve nem kaptak világos figyelmeztetést, hogy a forint árfolyamának esetleges súlyos leértékelődése a szerződés teljesítését gazdaságilag elnehezíti vagy ellehetetleníti. Az árfolyamkockázatnak, illetve a forint leértékelődésének a fogyasztó gazdasági helyzetére gyakorolt hatására nézve a szerződés VII. pontjában szereplő „svájci frank klauzula” sem tartalmaz többletinformációt. Az ítéltábla mindezek alapján megállapította, hogy az alperes által nyújtott tájékoztatás nem felel meg teljes körűen az EUB által előírt feltételeknek.

[17] Az EUB C-51/17. számú „Ilyés” ítéletének 4. kérdésre adott válasza alapján a szerződési feltételek világosságának és érthetőségének vizsgálata során az összes szerződési feltétel kumulatív hatását értékelni kell, függetlenül attól, hogy az egyoldalú módosítás és az árfolyamrész alkalmazásáról szóló feltételeket a DH törvények utóbb tisztességtelennek minősítették. A három szerződési feltétel együttes hatása mellett a fogyasztó nem láthatta át, hogy a fizetési kötelezettségének módosulása mely feltételre vagy feltételekre vezethető vissza, ebből következően a fogyasztó nem volt abban a helyzetben, hogy fizetési kötelezettségét, illetve annak változási mechanizmusát előre lássa, vagy azt utóbb ellenőrizni tudja. Az átláthatóság az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződési feltétel kapcsán tehát önmagában azért is hiányzik, mert a szerződésben egyoldalú módosítási jog és árfolyamrész is szerepelt.

[18] Az árfolyamkockázatot a felperesekre terhelő kikötésből eredő fizetési kötelezettség ezért nem világos és nem érthető, annak tisztességtelensége ugyanakkor csak abban az

esetben állapítható meg, ha a feltétel a fogyasztó hátrányára jelentős egyenlőtlenséget okoz. Az EUB által a C-415/11. számú „Aziz” ügyben kifejtettek szerint az irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerinti, a fogyasztó kárára előidézett „jelentős egyenlőtlenség” abban az esetben állapítható meg, ha a szerződési feltétel a hatályos nemzeti jogban szabályozottnál kedvezőtlenebb jogi helyzetbe hozza a fogyasztót. A perbeli esetben az egyensúlytalan helyzet azért állapítható meg, mert a szerződés, ha az árfolyamváltozás a fogyasztó számára már elviselhetetlen gazdasági megterhelést jelent, nem biztosít egyoldalú, a saját jövődelme szerinti devizanemre való áttérést lehetővé tevő módosítási jogot. A rPtk. 241. §-a szerint ha a felek tartós jogviszonyában a szerződéskötést követően beállott körülmény folytán következik be egyensúlytalan, az egyik fél lényeges és jogos érdekét sértő helyzet, ez a bíróság beavatkozására ad lehetőséget, vagyis a jogszabály szerint az ilyen egyensúlytalanságot előidéző körülmények következményeit nem csak az egyik félnek, adott esetben a fogyasztónak kell viselnie. A perbeli szerződési konstrukció viszont nem hagy kétséget afelől, hogy az alperes nemcsak a forint-svájci frank szokásos pénzpiaci keretek között kialakuló, hanem mindenféle, akár vis maior jellegű, a szerződéskötést követő okra is visszavezethető ingadozásának a törlesztőrészlet nagyságában konkretizálódó következményét a felperesekre kívánta hárítani. Ez egyben ki is zárta annak a lehetőségét, hogy a felperesek eredménnyel kérhessék a bíróságtól a pénzügyi válságra visszavezethető árfolyamváltozás következményei miatti, a rPtk. 241. §-ában írt szerződésmódosítást, hiszen a fizetési kötelezettséget az ilyen okokra is kiterjedően vállalták. A bírói gyakorlat szerint nemcsak a szerződés megkötésekor ismert körülményekre hivatkozással kizárt a szerződés bíróság általi módosítása, hanem akkor is, ha a szolgáltatás-ellenszolgáltatás meghatározásakor a felek jövőbeli bizonytalansági tényezőkkel számoltak. A korlátlan árfolyamkockázat viselésének fogyasztóra való telepítéséről szóló feltételek a felek viszonyában jelentős egyensúlytalanságot okoztak, ezért alappal feltételezhető, hogy a felperesek egyenrangú tárgyalási helyzetben az alacsonyabb kamat érdekében ilyen feltételeket nem fogadtak volna el.

[19] Mindebből következően a perbeli szerződéseknek az árfolyamkockázat korlátlan viselésére vonatkozó rendelkezései tisztességtelenek, amely – mint a főszolgáltatás körébe tartozó feltétel tisztességtelensége – a rPtk. 239. § (2) bekezdésére figyelemmel az egész szerződés érvénytelenségét okozza.

[20] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntésekhez képest utal arra, hogy a Kúria 2021. január 28. napján kelt Gfv.VII.30.090/2020/9. számú határozata alapján mindig a konkrét perbeli szerződési feltételek és kockázatfeltárás értelmezése alapján kell mérlegelni azt a kérdést, hogy azok megfelelnek-e a Kúria PJE határozataiban és az EUB döntéseiben megfogalmazott követelményrendszernek.

[21] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta és a rPp. 213. § (3) bekezdése alapján közbenső ítélettel megállapította a teljes árfolyamkockázatot a fogyasztóra terhelő szerződési feltételek tisztességtelenségét, egyben a perbeli szerződés teljes érvénytelenségét. A felek között ebből adódó elszámolás érdekében további eljárási cselekményekre van szükség, az elszámolás a rendelkezésre álló adatok alapján nem végezhető el. Az elsőfokú bíróságnak az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonása során a Kúria konzultációs testületének 2019. június 19. napján készült állásfoglalásából kell kiindulnia, amely szerint a deviza alapú

kölcsönszerződés árfolyamkockázattal kapcsolatos feltételének érvénytelensége esetén az egyetlen alkalmazható jogkövetkezmény az érvényessé nyilvánítás. Az elszámolás kapcsán a Kúria konzultációs testületének 2019. június 19-i állásfoglalásában számítási módszereket kell figyelembe venni.

[22] Az ítéltábla a felek másodfokú eljárásban felmerült költségét a rPp. 252. § (4) bekezdésének alkalmazásával, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján csupán megállapította, arról az elsőfokú bíróságnak az összecszerűsége folytatódó eljárás eredményéhez képest a pervesztesség-pernyertesség arányában az ítéletben kell majd határoznia.

Budapest, 2021. május 21.

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia

a tanács elnöke

Dr. Benedek Szabolcs

előadó bíró

Dr. Sági Zsuzsanna

bíró